

Timpul-cuc

Petruvio

Când e să vii pe lume
te-ntreabă cineva
și chiar dacă ar face-o
ai ști cum e mai bine
și ce-ai alege,
da ori ba?

Copil fiind te bucuri de viață
pentru că viața nu e treaba ta,
iar dacă cineva
te-ar întreba
de-i bine-n astă lume
tu i-ai răspunde,
fără ezitare, da.

Trec anii fără osteneală
și-ajungi să te visezi
Romeo, Făt-Frumos,
ori zmeu, ori stea (de cinema),
iar dacă cineva te-ar întreba
de-i bine-n astă lume,
cu siguranță,
i-ai răspunde da.

Timpul - vicleanul cuc
din zboru-i
o clipă s-a oprit
ca oul să și-l pună
la tine-n suflet
- cuib al speranței -
la clocit.

În timp ce tu clocești speranțe,
clocești și-un ou străin
fără să știi,
iar când un pui a prins să iasă
tu îl hrănești cu sârg
și te gândești
la clipa-n care o să zboare
spre înălțimi,
dar te-amăgești.

Apar alți pui și tu te bucuri

și-ncepi să te-ostenești
mai abitir
pentru că toți îți cer mâncare
și-ai vrea să crească toți
și să-ți privești
speranțele-mplinite
ca nu cumva pe lume
degeaba să trăiești.

Dar într-o zi
observi că lângă cuibu-ți
a apărut un cimitir,
sunt puii tăi - speranțe
hrănite cu sârg și cu sudoare
pe care
timpul-cuc, parșivul,
ia-mpins din cuib afară
și chiar dacă te doare
puiul de cuc
ce-ți cere de mâncare,
ca un nerod,
continui să-l hrănești.

Cu timpul timpul-cuc
a crescut mare
și dus e fără' a te-ntreba
și-ajungi
pentru întâia dată
să-ți dai seama
că-n cuibu-ți ai crescut odrasla
ce nu era speranța ta.

Gol ți-a rămas sufletul-cuib,
speranțe nu mai speri să ai
și-acum, când vezi cât de ușor
trec toate și se duc,
ai vrea măcar un ou să poți
să mai clocești,
chiar dacă-i de la timpul-cuc.